

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce **V. K.**, bytem O. 38, R., R., zastoupeného Mgr. Bc. Ivo Nejezchlebem, advokátem, se sídlem Joštova 4, Brno, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutím ze dne 6.5.2015, č.j. 14196/15/5200-10423-709175, č.j. 14197/15/5200-10423-709175 a č.j. 14198/15/5200-10423-709175,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 6.5.2015, č.j. 14196/15/5200-10423-709175, č.j. 14197/15/5200-10423-709175 a č.j. 14198/15/5200-10423-709175, kterými byla zamítnuta jeho

odvolání a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště Brno-venkov, ze dne 3.4.2014, č.j. 1219998/14/3005-24803-704300, č.j. 1220167/14/3005-24803-704300, a č.j. 1220265/14/3005-24803-704300.

I. Podstata věci

Dne 3.4.2014 vydal Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště Brno-venkov (dále jen „prvostupňový orgán“), platební výměry č.j. 1219998/14/3005-24803-704300, kterým byla žalobci doměřena silniční daň za rok 2010 ve výši 64 750 Kč, č.j. 1220167/14/3005-24803-704300, kterým byla žalobci doměřena silniční daň za rok 2011 ve výši 64 750 Kč, a č.j. 1220265/14/3005-24803-704300, kterým byla žalobci doměřena silniční daň za rok 2012 ve výši 46 665 Kč, to vše za vozidla registračních značek ..., ... a ... (dále jen „předmětná vozidla“).

Proti výše uvedeným platebním výměrům podal žalobce odvolání, o kterých žalovaný rozhodl následujícím způsobem. Rozhodnutím ze dne 6.5.2015, č.j. 14196/15/5200-10423-709175, zamítl odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 3.4.2014, č.j. 1219998/14/3005-24803-704300, a napadené rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutím ze dne 6.5.2015, č.j. 14197/15/5200-10423-709175, zamítl odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 3.4.2014, č.j. 1220167/14/3005-24803-704300, a napadené rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutím ze dne 6.5.2015, č.j. 14198/15/5200-10423-709175, změnil výrok napadeného rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 3.4.2014, č.j. 1220265/14/3005-24803-704300, následovně: „Za rok (zdaňovací období) 2012 se vyměruje podle pomůcek daň silniční ve výši 50 925 Kč.“

Tento postup žalovaného napadá žalobce podanou žalobou.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce namítá, že rozhodnutí jsou nezákonná, neboť v daňovém řízení nebylo nikterak prokázáno, že žalobce v rozhodném období používal předmětná vozidla k podnikatelské činnosti. Žalobce nebyl již od roku 2007 vlastníkem ani provozovatelem předmětných vozidel, neboť tato prodal třetím osobám; má tedy za to, že se na něj nevztahuje povinnost platit silniční daň.

S ohledem na shora uvedené se žalobce domáhá toho, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření plně odkazuje na obsah žalobou napadených rozhodnutí, v nichž podrobně popsal zjištěné skutečnosti a získané důkazy, ze kterých vycházel při jejich vydání.

Žalovaný uvádí, že nedojde-li při prodeji vozidla ke změně údajů zapsaných v registru silničních vozidel, potažmo v technickém průkazu vozidla, přechází sice vlastnické právo vozidla na kupujícího, avšak poplatníkem silniční daně zůstává i nadále původní majitel (prodávající). Na podporu svých tvrzení žalovaný odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu.

S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhuje žalobu zamítnout a na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejšími soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Předmětem sporu je otázka, zda byl žalobce poplatníkem daně silniční u vozidel registrovaných v registru silničních vozidel.

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani silniční“), jsou předmětem daně silniční motorová vozidla a jejich přípojná vozidla registrovaná v České republice, provozovaná v České republice a používaná poplatníkem daně z příjmu fyzických osob k činnosti nebo v přímé souvislosti s činností, ze kterých plynou příjmy ze samostatné činnosti podle zákona upravujícího daně z příjmu.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční, ve znění účinném pro rozhodné zdaňovací období, je poplatníkem daně fyzická nebo právnická osoba, která je provozovatelem vozidla registrovaného v České republice v registru vozidel a je zapsána v technickém průkazu vozidla.

Gramatickým, jakož i teleologickým výkladem uvedených ustanovení lze dovodit, že zákonná definice poplatníka silniční daně se váže k osobě, jejíž jméno je uvedeno v technickém průkazu předmětného vozidla jako jméno jeho provozovatele. Technický průkaz vozidla přitom představuje veřejnou listinu, která osvědčuje mimo jiné informace o zápisu vlastníka a provozovatele vozidla do registru silničních vozidel.

Úmysl zákonodárce označit za poplatníka silniční daně provozovatele uvedeného v technickém průkazu pak potvrzuje i upřesnění formulace výše citovaného

§ 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční, zavedené jeho novelou účinnou od 1.1.2014, dle kterého je poplatníkem silniční daně ten, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v technickém průkazu vozidla. Skutečnost, zda této osobě svědčí rovněž i vlastnické právo k předmětnému vozidlu, není z hlediska určení poplatníka silniční daně rozhodná.

Podle § 2 odst. 15 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb. (dále jen „zákon o podmínkách provozu na pozemních komunikacích“), je provozovatelem silničního vozidla osoba, která je v registru silničních vozidel zapsána jako vlastník tohoto vozidla, není-li jako jeho provozovatel v registru silničních vozidel zapsána jiná osoba. Absentuje-li tedy v registru výslovné uvedení osoby provozovatele odlišné od vlastníka vozidla, je provozovatelem daného vozidla právě jeho vlastník.

Z uvedené právní úpravy tedy plyne, že poplatníkem daně silniční v rozhodnou dobu byl (a i nyní je) provozovatel vozidla, tj. osoba, která byla jako provozovatel vozidla zapsána v technickém průkazu vozidla.

K vyměření silniční daně přitom není právně významné, zda poplatník vozidlo skutečně provozuje. K určení poplatníka silniční daně tedy není nezbytné prokazovat, zda tato osoba předmětné vozidlo v rozhodné době provozovala (užívala), a to v souvislosti s podnikatelskou činností. Zcela postačí, je-li provozovatel vozidla zároveň podnikatelem.

Uvedené závěry korespondují i s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 15.8.2012, č.j. 1 Afs 54/2012-46, www.nssoud.cz, který uvedl, že „*silniční daň je totiž vybudována právě na formálním stavu zápisů v registru silničních vozidel. O tom svědčí nejen § 2 odst. 1 zákona o dani silniční, v němž je pomocí formálního kritéria vymezen předmět daně, ale též § 4 odst. 1 písm. a) téhož zákona, jenž na základě formálního kritéria určuje, kdo je poplatníkem daně (...). Takovýto formální přístup při vymezení jednotlivých konstrukčních prvků daně je u majetkových daní obvyklý*“. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku navázal na svůj předchozí rozsudek ze dne 18.5.2006, č.j. 2 Afs 101/2005 - 39, publ. pod č. 1358/2007 Sb. NSS, kde bylo jasně konstatováno, že poplatníkem silniční daně je provozovatel registrovaného vozidla zapsaný v technickém průkazu, a to i tehdy, pokud již není jeho vlastníkem. Rovněž zde Nejvyšší správní soud dovodil, že ke zdanění silniční daní dochází bez ohledu na skutečnost, zda příslušné vozidlo bylo či nebylo ve zdaňovacím období užíváno. Silniční daň je totiž konstruována jako daň majetková. Pro stanovení její výše tedy není rozhodující faktické využívání pozemních komunikací.

Z předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce byl v rozhodnou dobu v registru silničních vozidel zapsán jako provozovatel a vlastník předmětných vozidel.

Od roku 1993 byl přitom žalobce registrován k dani z příjmu fyzických osob jako osoba s příjmy ze samostatné činnosti podle § 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmu, v oborech velkoobchod a maloobchod; provozování kulturních, kulturně-vzdělávacích a zábavních zařízení; pořádání kulturních produkcí, zábav, výstav, veletrhů, přehlídek, prodejních a obdobných akcí; výroba, obchod a služby jinde nezařazené, a dále jako osoba s příjmy z nájmu dle § 9 tohoto zákona. Tyto skutečnosti žalobce v průběhu daňového řízení ani v řízení soudním nezpochybnil.

Je tedy třeba uzavřít, že žalobce, který byl podnikatelem (živnostníkem), byl v rozhodnou dobu zapsán jako provozovatel předmětných vozidel. Jestliže tedy nebylo učiněno sporným, že předmětná vozidla byla určena k podnikání a žalobce byl v technickém průkazu zapsán jako jejich provozovatel, je v souladu se zákonem závěr žalovaného, že žalobce byl poplatníkem silniční daně a že mu proto tato daň byla správně vyměřena, a to bez ohledu na skutečnost, že ve zdaňovacím období již tato vozidla nevlastnil ani neužíval.

Žalobcem předložené kupní smlouvy, jejichž právní následky nebyly zohledněny v registru vozidel, a tedy ani v technických průkazech předmětných vozidel, nemohly bez dalšího ovlivnit jeho postavení jako poplatníka silniční daně. Ze shora uvedených důvodů totiž není tvrzení žalobce, že v rozhodnou dobu reálně nebyl provozovatelem ani vlastníkem dotčených vozidel, relevantní.

Jak již je uvedeno výše, zákon o dani silniční se vztahuje na silniční motorová vozidla a jejich přípojná vozidla používaná k podnikání nebo k jiné samostatné výdělečné činnosti. Jedná se o tzv. přímou majetkovou daň, jež akcentuje formálně právní stav úředního zápisu v příslušných evidencích (v posuzovaném případě v registru silničních vozidel). Skutečné majetkové či jiné vztahy, které nejsou do těchto záznamů promítnuty, nemohou být při stanovení daně jakkoli zohledněny. V posuzovaném případě tedy bylo v zájmu žalobce jako převodce předmětných vozidel, aby si střežil svá práva a dohlédl na včasnou a řádnou změnu zápisu v příslušných evidencích v souladu s reálným stavem. Jedině odhlášením své osoby z registru silničních vozidel a následným zápisem nového provozovatele mohlo dojít ke změně poplatníka silniční daně.

Nad rámec výše uvedeného zdejší soud poznamenává, že jak změny vlastníka, tak i změny provozovatele podléhají oznamovací povinnosti na registru silničních vozidel v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích.

Optikou shora uvedeného nelze tedy přisvědčit ani námitce žalobce, že mu zanikla daňová povinnost uplynutím kalendářního měsíce, který předcházel prodeji předmětných vozidel dle § 8 odst. 2 zákona o dani silniční. Pravidlo v tomto ustanovení zakotvené se totiž uplatní pouze tehdy, dojde-li ke změně poplatníka silniční daně. Tato změna však nenastává automaticky převodem vlastnictví k vozidlům bez dalšího, nýbrž teprve výmazem původního provozovatele vozidla a

následným zápisem nového provozovatele, je-li jím nový vlastník, do technického průkazu předmětného vozidla. Ani tato námitka není důvodná.

V. Závěr

Soud tedy dospěl k závěru, že napadená rozhodnutí nejsou nezákonná, neboť závěry v nich uvedené odpovídají nejen dikci výše popsanych ustanovení, ale rovněž i koncepci a účelu silniční daně. Žalovaný tedy aplikoval správný právní předpis a v jeho rámci správnou právní normu, přitom se nedopustil ani žádného výkladového či procedurálního pochybení, které by mohlo atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí. V žádném ze žalobních bodů tedy žaloba není důvodná. Vzhledem k tomu, že soud nezjistil ani žádnou vadu, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, byla žaloba jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnuta.

VI. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. ledna 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu